

Nový rébus nejméně úspěšného britského autora

IAN RANKIN

Dokonalá vražda

Případ pro strážce strážců – policejní inspekci

Dokonalá vražda

IAN
RANKIN

Dokonalá
vražda

Přeložila Jitka Fialová

Vydal nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 John Rebus Ltd.

All rights reserved.

Z anglického originálu *The Impossible Dead*
(First published by Orion Books, London, 2011)

přeložila © 2012 Jitka Fialová

Redakce textu: Marta Rottová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807618239

In memoriam Davida Thompsona

Část první

Kapitola první

„Není tady,“ odvětil seržant, který měl službu v recepci.

„A kde je?“

„Někam šel, služebně.“

Fox policistu drtil pohledem, i když věděl, že nemá šanci. Seržant, starý praktik, je z těch, co si myslí, že všude byli a všechno viděli, a skoro vždycky dokážou prosadit svou. Fox mrkl na další jméno ze seznamu.

„Haldane?“

„V pracovní neschopnosti.“

„Michaelson?“

„Pryč – služebně s detektivem inspektorem Scholesem.“

Tony Kaye stál u Foxe tak blízko, že se málem dotýkal jeho levého ramene. Ještě ani nepromluvil, a Fox už tušil, z čeho kolega seržanta obviní.

„Děláte si z nás srandu?“

Fox se otočil a umlčel ho pohledem. Stanicí se okamžitě rozletí zpráva: Zabodovali jsme! Přijela k nám policejní inspekce, koho hledali, toho nenašli a evidentně je to pěkně otrávil. Seržant přenesl váhu z nohy na nohu, aby zakryl, že vývoj událostí ho navýsost těší.

Fox se ještě jednou pozorně rozhlédl. Oznámení a upozornění rozvěšená po stěnách jsou obvyklého rázu. Městečko Kirkcaldy má moderní policejní stanici, takže tahle místnost by právě tak dobře mohla být čekárna u lékaře nebo kancelář sociálního odboru, stačí si jen odmyslet vývěsku s varováním, že stav pohotovosti byl zvýšen ze stupně NÍZKÝ na MÍRNÝ. Za tenhle poplach ale Fox a jeho tým nemůžou – je to důsledek zpráv o výbuchu někde v lese u Lockerbie. Nejspíš kluci; a stalo se to hodně daleko odsud. Ovšem informace o tom musela dostat každá policejní stanice ve Skotsku.

Rukou psaný pokyn vedle tlačítka na pultu sděloval: Stisknutím přivoláte policistu ve službě. A přesně to Fox před třemi nebo čtyřmi minutami udělal. Za pultem bylo zrcadlové sklo, průhledné jen z druhé strany, díky kterému seržant příchod všech tří policistů – inspektora Malcolma Foxe, seržanta Tonyho Kaye a konstábla Joea Naysmitha – s vysokou pravděpodobností sledoval. Na stanici se neobjevili bez ohlášení a s detektivem inspektorem Scholesem a seržanty Haldanem a Michaelsonem dokonce měli sjednanou schůzku.

„Myslíte, že tuhle šaškárnu na nás ještě nikdo nevyzkoušel?“ vyjel Kaye na seržanta. „Co kdybychom tedy s výslechem začali hned u vás?“

Fox rychle obrátil list ve svých deskách. „A co vaše šéfka, superintendantka Pitkethlyová?“

„Ještě nepřišla.“

Kaye se nápadně podíval na hodinky.

„Má jednání na ředitelství,“ vysvětlil seržant. Joea Naysmitha, který stál po Foxově pravé ruce, zjevně víc zajímaly propagační materiály vystavené na pultě. Fox jeho chování ocenil: budilo dojem přirozené sebedůvěry a jistoty, že zmínění policisté vyslechnuti samozřejmě budou; zdržovací taktika není pro policejní inspekci žádná novinka.

Donedávna se jmenovali Útvar profesionálních standardů, ale i když byl název oficiálně změněn, Fox a jeho tým ho ze setrvačnosti používají dál, přinejmenším mezi sebou. Teď jsou Útvarem profesionální etiky a standardů. S novým rokem přijde další změna, už se objevil návrh na Standardy a zásady, ale nikomu se nezamlouvá. Zkrátka jsou policejní inspekce, policisté, kteří vyšetřují jiné policisty; a ti je právě z toho důvodu nikdy nevidí rádi.

A proto s nimi zřídka kdy spolupracují na sto procent.

„Na ředitelství – tedy v Glenrothes?“ ověřil si Fox u seržanta.

„Přesně tak.“

„Jak dlouho trvá cesta tam – dvacet minut?“

„Pokud nezabloudíte.“

Vtom na stole za seržantem zazvonil telefon. „Vždycky vám ještě zbývá možnost počkat tady,“ podotkl, otočil se, zvedl sluchátko a celou dobu, po kterou tlumeným hlasem s někým hovořil, stál k Foxovi zády.

Joe Naysmith sáhl po letáku s radami, jak svůj dům zabezpečit před nekalými živly, svalil se do jednoho z křesel u okna a pustil se do čtení. Fox a Kaye se na sebe podívali.

„Co říkáš?“ nadhodil Kaye po chvíli. „Venku čeká celé město, pojďme na průzkum...“

Kirkcaldy: město u moře, ve Fife největší. Kaye je sem přivezl vlastním vozem. Čtyřicet minut z Edinburghu, skoro celou cestu v rychlém pruhu. Na mostě přes řeku Forth se řec stočila na nekonečnou kolonu vozidel v protisměru: na začátku dalšího pracovního dne auta mířila do hlavního města.

„Dojíždějí sem a kradou nám práci,“ prohodil v žertu Kaye, zatroubil a zamával na ně. Jinak ovšem o zdejších kraji zřejmě nejvíc věděl Naysmith.

„Linoleum,“ řekl, „to svého času Kirkcaldy proslavilo. A taky Adam Smith.“

„Za koho kopal?“ zeptal se Kaye.

„To byl přece ekonom.“

„A co Gordon Brown?“ připomněl Fox zdejšího poslance a předsedu vlády.

„V Kirkcaldy vyrostl,“ potvrdil Naysmith a pomalu přikývl.

Když teď stáli v recepci policejní stanice, Fox zvažoval, co dál. Můžou tu sedět, čekat a ztrácet nervy. Taky by mohl zavolat šéfovi do Edinburghu a stěžovat si. Šéf by potom po telefonu nadzvedl fifieské policejní ředitelství a časem by se věci daly do pohybu, avšak Fox by pak vypadal jako hošík, který hned běží žalovat tatínkovi, že ten velký kluk mu něco provedl.

Anebo...

Fox se znovu podíval na Kaye. Ten se usmál a hřbetem ruky odpálkoval Naysmithův leták.

„Chlapče, skoč do skladu pro tropické helmy!“ zavelel. „Vyrážíme do divočiny.“

Auto zaparkovali na nábřeží. Pak chvíli stáli a přes široké ústí řeky Forth se dívali na jih, k Edinburghu.

„Tam určitě svítí slunce,“ zasníl se Kaye a zapínal si kabát. „Vsadím se, že bys na sobě měl radši něco teplejšího než tuhle slupičku.“

Joe Naysmith narážky na svůj nejnovější značkový nákup už bral s nadhledem, ale límec si přece vyhrnul. Od Severního moře vál ostrý vítr. Mořská hladina byla rozbouřená a louže na promenádě svědčily o tom, že při přílivu voda stříká až za vlnolam. Rackové, které měli nad hlavou, se zjevně drželi ve vzduchu jen s velkou námahou. Jedna věc je na zdejším nábřeží podivná: zůstává prakticky bez užitku. Budovy se od výhledu na moře houfně odvracejí a hledí do středu města. Fox si toho všiml i jinde ve Skotsku: od Fort Williamu po Dundee, všude urbanisté jako by popírali samu existenci mořského břehu. Co je k tomu vede, Fox zatím nepochopil, ale s tím mu Kaye a Naysmith sotva pomůžou.

Joe Naysmith sice navrhl procházku podél vody, avšak Tony Kaye už zamířil k jedné z uzoučkových uliček stoupajících k obchodům a levným restauracím, takže pětadesát pencí do parkovacího automatu musel z kapsy vydolovat Naysmith. Hlavní ulice, nijak široká, byla navíc rozkopaná. Kaye přešel na druhou stranu a pokračoval do svahu.

„Kam se žene?“ stěžoval si Naysmith.

„Tony má na ně nos,“ vysvětlil Fox. „S jen tak nějakou starou hospodou se nespokojí.“

Kaye se zastavil u jedněch dveří, ujistil se, že ho kolegové vidí, a vešel. V restauraci Palačinkárna, ačkoli světlé a prostorné, zdaleka nebylo nabit.

Našli si stůl v rohu a snažili se tvářit jako stálí návštěvníci. Fox si už mnohokrát lámal hlavu, jestli se policajti všude na světě v tomhle ohledu opravdu chovají stejně. On sám dává přednost stolům v rohu, protože odtamtud má před sebou jako na dlani, co se v lokálu děje, případně k čemu se schyluje. Naysmith se v tomhle směru ještě nepoučil: docela spokojeně teď sedí zády ke dveřím. Fox se však vmáčkl ke Kayeovi a zkoumavým pohledem přeletěl celou místnost, ovšem zaregistroval jen několik žen zabraných do hovoru, které tři nově přichozí ani v nejmenším nezajímali. Mlčky pročetli jídelní lístek, objednali si a za několik minut se servírka vrátila s tácem.

„Ta hvězdička vypadá pěkně,“ poznamenal Naysmith a nožem zaútočil na nízkotučnou pomazánku.

Fox si s sebou přinesl desky. „Nemůžu dopustit, abyste zlenivěli,“ prohodil a papíry vysypal na stůl. „Než čaj zchladne, stihnete si osvěžit paměť.“

„Stojí ten risk za to?“ zeptal se Tony Kaye.

„Jaký?“

„Že budeš mít na deskách šmouhy od másla. Při výslechu to nebude působit zrovna profesionálním dojmem.“

„Dneska jsem v lehkomyšlné náladě,“ nedal se zviklat Fox. „Klidně to risknu...“

Kaye vzdychl a všichni tři začali číst.

Důvod, proč do Fife přijeli: Paul Carter. Má šarži detektiva konstábla a u policie je patnáct let. Osmatřicetiletý, pochází z rodiny policistů – jak otec, tak strýc sloužili u Fifeského policejního sboru. A právě strýc, Alan Carter, podal na synovce první stížnost. Obvinil ho z drogové závislosti, sexuálního zneužívání a ze zavírání očí před nepravostmi. Později se přihlásily dvě ženy. Paul Carter je nejdříve zatkl za opilství, pak jim ale nabídl, že obvinění stáhne, pokud „mu vyjdou vstříc“.

„Opravdu někdo někdy řekne ‚vyjít vstříc‘?“ zabručel Kaye asi v polovině stránky.

„U soudu nebo se to píše v novinách,“ odpověděl Naysmith, zatímco ze své kopie případu smetal drobečky.

Malcolm Fox měl několik z těchto novinových článků před sebou. Doprovázely je fotografie: Paul Carter odchází ze soudní síně poté, co výpovědi svědků pro ten den skončily. Ostříhaný podle rendlíku; obličej poďobaný od akné. Fotografa propichoval pohledem.

Už čtyři dny uplynuly od chvíle, kdy si vyslechl verdikt „vinen“, k němuž nejvyšší soudce hrabství připojil poznámku, že kolegové detektiva konstábla Cartera zjevně „buď předstírali hloupost, anebo vědomě byli jeho

spoluviníky“. Neboli: léta věděli, že Carter je špatný policajt, ale kryli ho, lhali v jeho zájmu, a možná se dokonce snažili zkreslovat výpovědi svědků a vyvíjeli na ně nátlak, aby nesvědčili vůbec.

Právě tohle přivolalo do města policejní inspekci. Vedení Fifeského policejního sboru potřebovalo znát pravý stav věcí, a aby jeho mluvčí mohl ujistit veřejnost (a – co je mnohem důležitější – sdělovací prostředky), že vyšetřování proběhne důsledně podle všech pravidel, obrátilo se na sousední policejní sbor. Fox dostal potřebné právní podklady a zprávu, kterou sepsal sám fifeský policejní ředitel, v níž zdůvodnil, proč tito tři vyšetřovaní policisté jsou nadále v práci: je to totiž „v nejlepším zájmu policie“.

Fox usrl čaje a přelétl pohledem další list. Téměř v každé větě měl několik slov podtržených nebo jinak zvýrazněných. Okraje stránek zaplnil naškrábanými připomínkami, poznámkami a vykřičníky. Většinu textu zná nazpaměť, klidně by mohl vstát a hostům restaurace ho plynule odrecitovat. Stejně se tu asi klevetí právě o tom. Ve městě téhle velikosti se vytvářejí tábory s protichůdnými názory, které pak neochvějně zastávají vyhraněná stanoviska. Carter je slizoun, odporný šmejd, dravec... Anebo byl hanebně obviněn nějakou pochybnou existencí, kdovíjakým feťákem a dvěma lacinými poběhlicemi. Uškodil snad Carter někomu nebo něčemu tím, co udělal? A čeho se vůbec dopustil?

Skoro ničeho – jenom svůj policejní sbor připravil o dobrou pověst.

„Trochu mi připomíná Colina Balfoura,“ poznamenal Tony Kaye. „Pamatuješ se na něj?“

Fox přikývl. Edinburský policista, který s oblibou navštěvoval cely, pokud tam měli ženy zadržené přes noc. Zahájit trestní řízení proti němu se nepodařilo, ale po vnitřním vyšetřování ho od policie stejně vyhodili.

„Pozoruhodné je, že s tím přišel jeho strýc,“ poznamenal Naysmith a tím je vrátil k současnému případu.

„Ale až když sám u policie skončil,“ dodal Fox.

„I tak... Mezi jejich příbuznými to určitě pořádně vře.“

„Ti dva spolu asi mají nevyrovnané účty,“ spekuloval Kaye. „Nemůžou se vystát.“

„Nejspíš,“ souhlasil Naysmith.

Kaye plácl dlaní do hromady papírů před sebou. „A jak nám tohle všechno pomůže? Kolik dní budeme muset pendlovat sem tam?“

„Kolik bude třeba. Možná ne víc než týden nebo dva.“

Kaye obrátil oči v sloup. „Aby zdejší policejní sbor mohl tvrdit, že se u nich našlo jenom jedno zkažené jablko – a ne celá fabrika na jablečný mošt?“

„Fabrika?“

„Zkrátka moštárna, kde si myslíš, že se mošt dělá?“

Fox se neobtěžoval to komentovat. Znovu se zamyslel nad nejdůležitější postavou, Paulem Carterem. Vyslychat ho nemá smysl, i když k dispozici je. Byl shledán vinným, zůstal ve vazbě, ale na vynesení rozsudku ještě čeká. Nejvyšší soudce hrabství věc „dále zvažuje“. Fox předpokládal, že Cartera do vězení pošle. Dostane nějaký ten rok a možná ho zapíší do registru pachatelů trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti. Carter se už skoro jistě se svými advokáty radí, jestli má podat odvolání.

Ano, s advokáty bude ochoten mluvit, ale s policejní inspekcí? Co získá tím, že udá kolegy ze stanice, ty, kteří při něm stáli? Nic. Fox mu nemá co nabídnout. Může nanejvýš doufat, že se Carter podřekne. Pokud s nimi vůbec bude mluvit.

A to on neudělá.

Fox pochyboval, že někdo z nich promluví. Přesněji řečeno mluvit budou, ale bude zbytečné je poslouchat. Mnohokrát byli varováni, že tento den se blíží. Scholes. Haldane. Michaelson. Právě na ně nejvyšší soudce upozornil kvůli jejich rozporuplným nebo zmateným výpovědím, kvůli kalení vody i občasnému selhání paměti. Jejich nejbližší nadřízený na kriminálním oddělení, detektiv vrchní inspektor Laird, kritice unikl, stejně jako detektiv konstábl Cheryl Forresterová.

„S tou bychom si měli promluvit,“ pravil Kaye znenadání a nechal dohadování s Naysmithem.

„Proč?“

„Léta zkušeností mi napovídají, že člověk s tímhle jménem je žena.“

„No a?“

„A jestli se někdo z jejich kolegů dopouštěl sexuálního obtěžování, jistě o tom bude aspoň něco tušit. Ty maníky, kteří se chystali hájit společně pozice, jakmile se tyhle zvěsti rozletěly do světa, má den co den kolem sebe... Určitě něco ví.“ Kaye vstal. „Kdo chce znovu nalít?“

„Počkej, nejdřív malá kontrola.“ Fox vytáhl telefon a našel číslo policejní stanice. „Třeba se Scholes z krátkého výletu už vrátil.“ Fox vyfukal číslo a čekal. Kaye zatím cvrnkl Naysmitha ze zadu do hlavy a nabídl své služby jako holič.

„Haló?“ ozval se ženský hlas.

„Detektiva inspektora Scholese, prosím.“

„Kdo volá?“

Fox se rozhlédl po restauraci. „Tady Palačinkárna. Byl tu a myslíme si, že u nás něco zapomněl.“

„Vydržte okamžik, hned vás spojím.“

„Děkuji vám.“ Fox hovor ukončil a začal skládat papíry.

„Hezky zahráno,“ ocenil výstup Tony Kaye. Potom k Naysmithovi: „Joe, navleč si ten svůj kabátek. Sbírječku do ruky – a do práce...“

Kapitola druhá

Detektiv inspektor Ray Scholes si prsty projel krátké černé vlasy. Seděl v jediné místnosti pro výslechy, kterou zdejší stanice má. Fox ho nechal vybrat, kde chce vypovídat, vymínil si jediné – musí tam být stůl a čtyři židle.

„A elektrická zásuvka,“ dodal Joe Naysmith. Kvůli nahrávání. Naysmith připravil videokameru a právě chystal magnetofon. Měli dva mikrofony, jeden namířený na Scholese, druhý do prostoru mezi Foxem a Tonym Kayem. Kaye seděl se založenýma rukama a mračil se. Už Scholesovi vylíčil, jak je jeho drobná lest pobavila.

„Úřední jednání, to podle mě není žádná ,lest‘,“ namítl Scholes. „Naproti tomu tohle skoro zaručeně bude ztráta času.“

„Jenom ,skoro‘?“ zareagoval Malcolm Fox, který se věnoval papírování.

„Všechno připraveno,“ ohlásil Naysmith.

„Můžeme začít?“ zeptal se Fox Scholese.

Scholes přikývl. Vtom zazvonil jeho mobil. Ohlásil se slovy: „Ray Scholes, veřejný nepřítel číslo jedna.“ Zřejmě mu volala přítelkyně; chtěla, aby koupil něco k večeři. O policejní inspekci samozřejmě věděla.

„Jsou tady, jo,“ protáhl poslední slovo Scholes a podíval se na Foxe. Ten si přešel prstem pod krkem. Scholes však neměl naspěch. Když po chvíli hovor ukončil, Fox ho požádal, aby mobil vypnul. Scholes zavrtěl hlavou.

„Jeden nikdy neví, kdy se objeví něco opravdu *důležitého*.“

„Za jak dlouho asi zazvoní znovu?“ nadhodil Fox. „A bude volat jenom ona, nebo se vaši kamarádi budou střídat?“ Fox se podíval na Tonyho Kaye. „Jaký je obvyklý interval – pět minut, nebo deset?“

„Deset,“ prohlásil Kaye rozhodným tónem.

Fox se znovu zaměřil na Raye Scholese. „Pochybuji, že dokážete vymyslet něco, co jiní nevyzkoušeli už stokrát. Tak co kdybyste ten telefon vypnul?“

Scholes se pousmál a pak mu vyhověl, což Fox kvitoval kývnutím.

„Byl podle vašeho názoru konstábl Carter dobrý policista?“ zeptal se Fox potom.

„Pořád jím je.“

„Oba víme, že se už nevrátí.“

„Proč policisty tolik nenávidíte?“

Fox se upřeně zahleděl na muže na opačné straně stolu. Scholesovi je okolo pětatřiceti, ale vypadá mladší. Na obličejí pihy, oči světle modré. V tom okamžiku se Foxovi mihl hlavou nečekaný obraz: velký sáček kuliček, se kterými si jako kluk hrál. Nejradši měl bleděmodrou; kazy na ní byly vidět, jen když jste se na ni dívali hodně zblízka a pomalu ji otáčeli v prstech...

„Vskutku originální dotaz,“ ozval se Tony Kaye. „Pochybuji, že nám ho pokládají častěji než třicetkrát za měsíc.“

„Jen prostě nechápu, proč hodláte potrestat každého, kdo kdy s Paulem pracoval.“

„Každého ne,“ upřesnil Fox. „Jenom ty, o kterých se zmínil nejvyšší soudce.“

Scholes si odfrkl. „Ten – a soudce? Zeptejte se, koho chcete, každý policajt vám potvrdí, že pokud byste po někom měli jít, je to on. Kolikrát už se Colin Cardonald div neztrhal, jen aby obžalovaného vytáhl z bryndy...“

„Takový se vždycky najde,“ uznal Kaye.

„Dostali se nejvyšší soudce Cardonald a konstábl Carter někdy do sporu?“ zeptal se Fox.

„Tak trochu.“

„A soudce a vy?“ Fox čekal, ale odpověď nepřišla. „Mám tomu rozumět tak, že podle vás nejvyšší soudce Cardonald ta jména vybral, protože je proti těm lidem zaujatý?“

„Bez komentáře.“

„Na Paula Cartera přišla stížnost téměř před rokem, že? Podle jeho vlastního strýce Carter přiznal, že jistou ženu zneužil. Stížnost prošetřovali...“ Fox předstíral, že v poznámkách hledá příslušnou stránku.

„Nic z toho nebylo,“ konstatoval Scholes.

„Hned ne, až když Teresa Collinsová došla k závěru, že čeho je moc...“ Fox se odmlčel. „Znal jste Carterova strýce?“

„Bývalý policista.“

„Takže znal. Proč si myslíte, že řekl, co řekl?“

Scholes pokrčil rameny.

„Taky mu měl něco za zlé? A ty tři ženy – první stěžovatelka plus dvě další, které se přihlásily později – i ty jsou proti němu zaujaté? Těch stížností na vašeho přítele a ‚dobrého policistu‘ Paula Cartera je najednou celá hromada.“ Fox se zády opřel o židli a předstíral, že ho na stránkách něco zaujalo. Kaye a Naysmith věděli, že ticho je někdy užitečné; když se Fox takhle opře, nebývá to proto, že mu došly otázky. Naysmith zkontroloval přístroje; Kaye zaujatě sledoval ciferník hodinek.

„Takže první bod máme za sebou?“ zeptal se Scholes po čase. „Postoupíme od předkrmu k hlavnímu chodu?“

„K hlavnímu chodu?“

„K tomu nejdůležitějšímu: pokusíte se, abych dopadl jako Paul. Dojdete k závěru, že jsem u soudu lhal a snažil se zastrašovat svědky...“

„Teresa Collinsová uvádí, že jste byl s Carterem v autě, když u ní zastavil a řekl jí, že k ní ještě ten den zajde kvůli sexu.“

„Nebyl jsem tam.“

„Poté, co podala stížnost, zavolal jste jí a snažil jste se ji přimět, aby žádost stáhla.“

„Ne.“

„V jejím mobilu bylo vaše číslo. Datum, čas a délka hovoru.“

„Jak jsem řekl u soudu, byl to omyl. Jak dlouho ten hovor trval?“

„Osmnáct vteřin.“

„Správně – jakmile mi došlo, s kým mluvím, zavěsil jsem.“

„Proč jste měl její číslo?“

„Našel jsem ho na kusu papíru na jednom stole v kanceláři.“

„A vy jste to tajemné číslo vytočil z čiré zvědavosti?“

„Přesně tak.“

Tony Kaye pomalu a nevěřičně kroutil hlavou.

„Takže vy popíráte, že jste jí řekl...“, nahlédl Fox znovu do poznámek, „sakra, koukejte z toho vycouvat“?

„Ano.“

„Trávil jste čas s Carterem i mimo službu?“

„Někdy jsme zašli na pár piv.“

„A do různých klubů... Jezdili jste taky do Edinburghu. A do Glasgowa.“

„To není žádné tajemství.“

„Správně. Tohle všechno vyšlo u soudu najevo.“

Scholes si odfrkl. „Policisté drží při sobě a občas se rádi napijí – nic nového pod sluncem.“

„Carter byl detektiv konstábl, vy jste detektiv inspektor.“

„No a?“

„Nikdy ho nepovýšili. Nejnižší šarže u kriminálky, přestože sloužil u policie stejně dlouho jako vy.“

„Ne každý o povýšení stojí.“

„Ne každý si ho zaslouží,“ konstatoval Fox. „Který případ byl Paul Carter?“

Scholes už otevíral ústa, když se dveře místnosti pro výslechy otevřely. Na prahu stála žena v uniformě.

„Za to vyrušení se omlouvám,“ pravila, ačkoli na ní nebyla znát ani

špetka lítosti. „Myslela jsem, že bych vás měla pozdravit.“ Viděla, že Naysmith vypíná magnetofon a kameru. Došla ke stolu a představila se jako policejní superintendantka Isabel Pitkethlyová. Fox poněkud zdráhavě vstal a podal jí ruku.

„Inspektor Malcolm Fox,“ představil se.

„Všechno v pořádku?“ Pitkethlyová se rozhlédla po místnosti. „Máte, co potřebujete?“

„Máme.“

Byla skoro o hlavu menší než Fox, ale zhruba ve stejném věku: něco přes čtyřicet. Kaštanové vlasy po límec, za brýlemi plály modré oči. Bílá blůza s frčkami na ramenou, přesně podle předpisů. Tmavá sukně těsně nad kolena.

„Ray se chová slušně?“ Nervózně se zasmála a Fox viděl, že posledních pár týdnů se na ní podepsalo. Pravděpodobně se pokládala za kapitána lodi s pevně semknutou posádkou a úder zevnitř ji zaskočil.

„Sotva jsme začali,“ zabručel zjevně rozladěný Tony Kaye.

„To je zvláštní – já myslel, že na stůl přijde už jenom moučník,“ odporoval Scholes.

„Detektiv inspektor Scholes musí být za pět minut na dalším jednání,“ oznámila Pitkethlyová. „Státní zástupce připravuje nový případ...“

Scholes hbitě vstal. „Pánové, bylo mi potěšením.“

„Kdy nám ho můžete vrátit?“ zeptal se Fox Pitkethlyové.

„Někdy později během odpoledne, pravděpodobně.“

„Pokud státní zástupce nebude mít jiné plány.“ Scholes zapnul mobil a díval se, jestli mu nepřišla nějaká esemeska.

„Dva zmeškané hovory?“

Scholes se podíval na Foxe a usmál se. „Jak jste to uhodl?“

Pitkethlyová si zjevně v duchu kladla stejnou otázku. „Mohu s vámi mluvit ve své kanceláři, inspektore Foxi?“

„Právě jsem to chtěl navrhnout,“ odpověděl Fox.

Za minutu už Kaye a Naysmith zůstali v místnosti pro výslechy sami.

„Nemám to sbalit?“ zeptal se Naysmith s rukou na stojanu.

„Radši. Co kdyby sem Scholes a jeho kamarádičci vlezli a udělali nám tu pěknou paseku...“

„Posadte se,“ pokynula mu Pitkethlyová zpoza svého stolu. Fox jako by neslyšel. Stůl měla zcela prázdný. V pravém úhlu k němu stál další a na něm se vyjímal počítač a působivě plná přihrádka na došlou poštu. Z okna se otevíral výhled na parkoviště u budovy. Na parapet si Pitkethlyová neposta-

vila žádné ozdobné věcičky, ani fotografie milovaných nejbližších. Stěny kanceláře zůstaly holé až na nápis Zákaz kouření a na plánovací kalendář.

„Jste tu dlouho?“ zeptal se Fox.

„Pár měsíců.“

„A předtím?“

Viděl, že ji ty otázky dopalují: ptát se přece má ona. Ale zdvořilost si žádala, aby odpověděla.

„Glenrothes.“

„Na ředitelství?“

„Nebylo by rychlejší přečíst si můj osobní spis?“

Fox zvedl obě ruce na znamení, že se omlouvá, a když ukázala na židli, rozhodl se tentokrát neodmítnout.

„Omlouvám se, že jsem tu ráno nebyla,“ začala. „Doufala jsem, že tohle budeme moci probrat ještě dřív, než se pustíte do práce.“ Znělo to jako připravená řeč, protože o nic jiného skutečně nešlo. Pitkethlyová pravděpodobně má na ředitelství v Glenrothes přátele a vydala se za nimi pro nějakou tu radu, jak s policejní inspekcí jednat. Fox by pro ni mohl tuhle scénu napsat slovo od slova. U většiny případů ho totiž někdo z nadřízených pozval do kanceláře a vykládal mu totéž.

Máme tu dobrý tým.

Práce až nad hlavu.

Není ani v našem, ani ve vašem zájmu, aby policistům cokoli bránilo ve vykonávání jejich povinností.

Přirozeně nikdo nechce nic kamuflovat ani tutlat.

Nicméně...

„Takže kdybyste s jakýmikoli záležitostmi nejdřív přišel za mnou...“ Pitkethlyové červenalý tváře. Fox si představil, s jakým nadšením asi přijala nabídku stát v čele policejní stanice. A teď tohle.

Pověděli jí, co má říkat, ale neměla čas si to nacvičit. Zmlkla, začala si odkašlávat a málem tím vyvolala záchvat kašle. Když zjevně upadla do rozpaků, Foxovi byla hned sympatičtější. Uvědomil si, že do Glenrothes možná nejela požádat o laskavost, třeba si ji zavolali.

Tohle mu musíte jasně vyložit, superintendentko...

„Nechcete se napít?“ zeptal se. „Co sklenici vody?“ Jen mávla rukou. Trochu se na židli naklonil dopředu. „Budeme se snažit být diskrétní, jak jen to půjde,“ řekl. „A vyřídit to rychle. Ovšem nečekejte, že to vezmeme z jedné vody načisto – můžu vám slíbit, že budeme důkladní. Ale pokud jde o výsledek, žádné avízo vám dát nesmíme. Zprávu od nás dostane váš policejní ředitel a bude jen na něm, co s ní udělá.“

Mezitím se uklidnila. Soustředěně se mu dívala do očí a přikyvovala.

„Nehodláme dělat dusno,“ pokračoval. I tuhle pasáž opakuje pokolikáté a v hodně podobných kancelářích. „Prostě chceme znát pravdu. Chceme mít jistotu, že byl dodržen správný postup a nikdo nežije v dojmu, že pro něj zákony neplatí. Kdybyste o tom mohla své lidi informovat, bylo by to skvělé. A ještě lepší by bylo, kdybychom měli jednu místnost jen pro sebe. Na dveřích musí mít zámek a potřebuji od něj všechny klíče. Doufám, že nás budete mít z krku do týdne.“

Rozhodl se nedodat „anebo do dvou týdnů“.

„Do týdne,“ zopakovala jako ozvěna. Ale nedokázal poznat, jestli je to v jejích očích zpráva dobrá, nebo špatná.

„Dnes ráno jsem se dozvěděl, že detektiv seržant Haldane onemocněl...“

„Chřipka,“ potvrdila.

„I kdyby měl obrnu nebo mor, vyslechnout ho musíme.“

Znovu přikývla. „Zajistím, aby se to dověděl.“

„A také by se hodilo pár informací o Kirkcaldy – třeba kam zajít na služební oběd nebo na svačinu. Ale do jiného podniku, než kam chodí policisté.“

„Zamyslím se nad tím.“ Vstávala, dávala najevo, že rozhovor je u konce. Fox zůstal sedět.

„Měla jste někdy pocit, že s detektivem konstáblem Carterem není něco v pořádku?“

Pár vteřin jí trvalo, než se rozhodla odpovědět, a nakonec zavrtěla hlavou.

„Ani žádná z policistek, které tu pracují...?“ naléhal.

„Cože?“

„Nějaké klepy na toaletách... varování před osaháváním...“

„Nic,“ konstatovala.

„Nikdy žádné pochybnosti?“

„Žádné,“ pronesla rozhodným tónem, přešla ke dveřím a držela je otevřené, aby mohl projít. Fox si dával na čas, a když ji míjel, usmál se. Kaye s Naysmithem na něj čekali na konci chodby.

„Tak co?“ zeptal se Kaye.

„Co se dalo čekat.“

„Michaelson už sem asi dorazil – chceš ho vyslechnout hned?“

Fox zavrtěl hlavou. „Vraťme se do města, dáme si něco k jídlu a projedeme se po ulicích.“

„Jen abychom nasáli zdejší atmosféru?“ uhodl Kaye.

„Abychom nasáli zdejší atmosféru,“ potvrdil Fox.

Kapitola třetí

Město Kirkcaldy se může pochlubit nádražím, fotbalovým klubem, muzeem galerií a střední školou pojmenovanou na počest Adama Smitha. Starší ulice v centru tvoří solidní, zámožně vyhlížející viktoriánské vily, některé přestavěné na kanceláře a obchody. Na ně navazuje nová bytová zástavba, a někdy je dokonce tak čerstvého data, že některé z parcel zatím nenašly kupce. Dva parky, přinejmenším dvě střední školy a několik věžáků ze šedesátých let dvacátého století. Mluví se zde dialektem, ale pro rodáky odjinud není nesrozumitelný. Lidé, kteří se vydali na nákup, se zastavovali před pekařstvími a trafikami, aby prohodili pár slov.

„Nejspíš usnu,“ poznamenal v jednu chvíli Tony Kaye. Vezl se ve svém autě vpředu, Joe Naysmith řídil, Fox seděl vzadu. K obědu si dali obložené rohlíky a vybavili se balíčky bramborových lupínků. Fox zavolał šéfovi do Edinburghu, aby podal úvodní zprávu. Hovor netrval déle než tři minuty.

„Tak co?“ zeptal se Kaye a obrátil se na sedadle, aby se Foxovi podíval do očí.

„Líbí se mi tu,“ odpověděl Fox a dál pozoroval dění na ulici.

„Mám ti říct, co vidím já, Foxy? Individua, která by v tuhle denní dobu měla makat. Somráky, sotva chodící lazary, starce, co utekli hrobníkovi z lopaty, ožraly a agresivní mladé chuligány.“

Joe Naysmith si začal pobroukávat „Báječný svět“.

„Každé auto, co jsme potkali,“ pokračoval Kaye, kterého Naysmithovo radostné prozpěvování nepřimělo změnit názor, „řídil buď drogový dealer, nebo zloděj aut. Chodníky by potřebovaly ostříkat hadicí – stejně jako každý druhý z těchhle harantů. O tomhle městě nemusíš vědět víc, než co ti prozradí název zdejšího největšího krámu: Obchod s kazovým zbožím.“ Pro efekt udělal pauzu. „A já mám věřit, že se ti tu líbí?“

„Vidíš, co vidět chceš, Tony, a necháváš se unést bujnou fantazií.“

Kaye se obrátil k Naysmithovi. „Když tu písničku složili, ještě jsi ani nebyl na světě, takže laskavě sklapni.“

„Máma ji měla na desce. Nebo vlastně na kazetě. Nebo že by byla na cédéčku?“

Kaye se zase podíval na Foxe. „Prosím tě, nemohli bychom se vrátit,

položit všechny možné otázky, dostat odpovědi, které se nám uráčí dát, a pak se zdejchnout?“

„Kdy se objevila první céděčka?“ zajímal se Naysmith.

Kaye ho vzal pěstí do ramene.

„Co to děláte?“

„Nehuntuj mi převodovku. Už jsi někdy jezdil s autem?“

„Dobře,“ vyhověl mu Fox. „Ať je po tvém. Joe, zpátky na stanici.“

„Na příští křižovatce doleva, nebo doprava?“

„To už přestává všechno,“ poznamenal Tony Kaye a otevřel přihrádku na rukavice. „Zapínám satelitní navigaci.“

Detektiv seržant Gary Michaelson vyrůstal v Greenocku, ale od osmnácti let žije ve Fife. Vystudoval Střední školu Adama Smitha a potom Skotskou policejní akademii v Tulliallanu. O tři roky mladší než Ray Scholes, je ženatý a má dvě dcery.

„Školy jsou tady dobré?“ zeptal se ho Fox.

„Nejsou špatné.“

Michaelson s radostí vyprávěl o Fife, Greenocku a své rodině, ale když se dostali k detektivu konstáblu Paulu Carterovi, prozradil stejně málo jako před ním Scholes.

„Kdybych o tom nevěděl své,“ poznamenal Fox v jisté chvíli, „řekl bych, že ty odpovědi s vámi někdo předem nacvičil.“

„O čem to mluvíte?“

„Že vám někdo poradil, čemu se vyhýbat – možná inspektor Scholes...“

„To není pravda,“ trval na svém Michaelson.

Stejně tak nebyla pravda, že změnil nebo vymazal poznámky, které si zaznamenal během výslechu Teresy Collinsové jak u ní doma, tak v místnosti pro výslechy, kde právě seděli. Fox citoval pár vět ze svědectví Teresy Collinsové: „*Můžete mě obvinít, z čeho chcete, Paule. Ale nemyslete si, že se mě ještě jednou dotknete.* To tedy neřekla?“

„Ne.“

„Rozsudek soudu svědčí o něčem jiném.“

„S tím nic moc nenadělám.“

„Ale mezi Carterem a slečnou Collinsovou už předtím něco bylo. Toho jste si nemohl nevšimnout.“

„Ovšem to tvrdí ona.“

„Sousedé ho viděli přicházet a odcházet.“

„Mimoходом, polovina z nich jsou naši dobří známí.“

„Podle vás tedy lhali?“

„Co si o tom myslíte vy?“

„O to, co si myslím já, tady nejde. A jak to bylo s tou stránkou, co vám zmizela z notesu?“

„Vylil jsem na ni kávu.“

„Stránky pod ní vypadají dobře.“

„S tím taky nic moc nenadělám.“

„To říkáte pořád...“

Fox se při výslechu vědomě vyhýbal očnímu kontaktu s Tonym Kayem. Kolegovy spíše řídké zásahy do hovoru svědčily o tom, že jeho rozčilení roste. Nemůžou se hnout z místa a o moc lepší už to asi nebude. Scholes, Michaelson a Haldane, údajně sklácený chřipkou, nejenom že měli řůru času sladit své odpovědi, ale také už absolvovali premiéru v soudní síni.

Teresa Collinsová lže.

Dvě další stěžovatelky se pouze snaží využít příležitosti, když už se naskytla.

Soudce pomáhal žalující straně, seč mohl.

„Víte,“ pravil Fox pomalu a klidně, aby ho Michaelson určitě pozorně poslouchal, „když vaše vlastní inspekce ta obvinění zkoumala, uznala, že na nich může něco být. A nezapomeňte: tohle všechno nezačala slečna Collinsová...“

Chvilí počkal, aby argument mohl zapůsobit. Michaelson vytrvale hypnotizoval stále stejné místo na stěně nad Foxovým levým ramenem. Byl šlachovitý, předčasně holohlavý a svého času mu někdo zlomil nos. Kromě toho se mu po bradě táhla dvoucentimetrová jizva. Foxe napadlo, jestli se dřív nevěnoval amatérsky boxu.

„...ale policista jako vy,“ pokračoval. „Strýc Paula Cartera. A ten je podle vás taky lhář?“

„Není to policista, jen bývalý.“

„V tom je rozdíl?“

Michaelson pokrčil rameny a založil si ruce.

„Výměna baterií,“ oznámil Naysmith a vypnul kameru. Michaelson si protahoval záda tak, že i Fox slyšel praskání mezi obratli. Tony Kaye vstal a rozhýbával si nohy, jako by se v nich snažil zrychlit krevní oběh.

„Bude to ještě dlouhé?“ zeptal se Michaelson.

„To záleží na vás,“ odpověděl Fox.

„Koneckonců zapláceno dostaneme všichni, tak co?“

„Nespěcháte zpátky ke svému stolu?“

„Vždyť je to stejně jedno... Sotva jeden zločin vyšetříte, další dva nebo tři se rýsují na obzoru.“

Fox se podíval na Joea Naysmitha: prohledával kapsy pouzdra na kameru.

Naysmith si uvědomil, že je sledován, vzhlédl a měl dost rozumu, aby se tvářil zkrroušeně.

„Náhradní baterie se ještě nabíjejí,“ vysvětlil.

„Kde?“ zeptal se Tony Kaye.

„V kanceláři.“ Naysmith se odmlčel. „V Edinburghu.“

„Takže konec?“ Gary Michaelson se obrátil na Malcolma Foxe.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Fox zdráhavě. „Prozatím...“

„Takhle absolutně a totálně promarnit den,“ bědoval Tony Kaye, nikoli poprvé. Vrátili se stejnou trasou do Edinburghu, téměř celou cestu v rychlém pruhu. Většina vozidel tentokrát směřovala do Fife a jako nejhůře průjezdný úsek se ukázal nájezd na most přes řeku Forth z edinburské strany. Zamířili na policejní ředitelství na Fettes Avenue. Vrchní inspektor Bob McEwan ještě seděl ve své kanceláři. Ukázal na nabíječku vedle konvice na čaj a šálků.

„Vrtalo mi to hlavou,“ řekl.

„Už nemusí,“ odpověděl Fox.

Místnost není velká, protože zdejší tým tvoří jen pár lidí. Většina pracovníků policejní inspekce pracuje ve větší kanceláři na stejné chodbě, kde Útvar profesionální etiky a standardů zvládá všechnu běžnou agendu. McEwan v letošním roce tráví převážnou část pracovní doby na jednáních, která připravují restrukturalizaci celého oddělení.

„V podstatě sám sebe připravuji o místo,“ vyjádřil se jednou. „Ne že byste si kvůli tomu měli lámat svou hezkou hlavičku...“

Kaye přehodil kabát přes opěradlo židle a sedl si ke svému stolu, zatímco Naysmith vyměňoval baterie v nabíječce.

„Máme za sebou dva výsledky,“ hlásil Fox McEwanovi. „Oba trochu zkrácené.“

„Předpokládám, že jste se setkali s jistým odporem.“

Fox škubl rty. „Tony soudí, že nemluvíme s těmi správnými lidmi, a já s ním asi brzo budu souhlasit.“

„Nikdo nečeká zázraky, Malcolme. Už mi kvůli tomu volal náměstek policejního ředitele. Takové věci se nesmějí uspěchat.“

„Jestli se to protáhne na víc než týden, ručím za to, že si na výfuk auta nastrčím hadici,“ zamumlal Kaye.

„Takové věci se nesmějí uspěchat,“ zopakoval kvůli němu McEwan.

Potom se usadili, aby si přehráli nahrávky výsledků. Dostali se do poloviny, když se McEwan podíval na hodinky a prohlásil, že musí běžet. Pak přišla Kayeovi textová zpráva.

„Bezodkladná schůzka s manželkou a lahví vína,“ vysvětlil a poklepal Foxovi na rameno. „Zítra mi povíš, jak to dopadlo, domluveno?“

Příštích pět minut si Fox nemohl nevšimnout, že Naysmith nemá stání. Stejně už bylo po páté, proto mladému kolegovi řekl, ať padá domů.

„Určitě?“

Fox ukázal na dveře – a brzy v kanceláři osaměl. Napadlo ho, že měl Naysmitha pochválit za práci s kamerou: obraz i zvuk byly vynikající. Fox držel na klíně notes, ale nepřibýlo v něm nic kromě spirál, hvězd a podobných čmáranic. Ležela mu v hlavě jedna věc, kterou řekl Scholes: že policejní inspekce chce spolu s Paulem Carterem zničit i všechny ostatní. Carter už je pasé. Proč by někdo měl Scholese a ostatní podezřívát, že budou pravidla porušovat dál? Samozřejmě, navzájem si půjdou na ruku a jeden se bude zastávat druhého, ale možná se přece jen poučili. Fox věděl, že by řízení vyšetřování mohl svěřit tempomatu, jen klást otázky, zaznamenávat odpovědi a pak žádné zásadní závěry nevyvodit. Tak může vyšetřování skončit, i když se budou snažit. Má tedy smysl se u toho ztrhat? Tohle, uvědomoval si, je podtext celého dnešního dne, právě to měl Tony Kaye na mysli. U soudu padla jména tří policistů, kteří by se měli stydět. A nyní jsou předmětem vnitřního vyšetřování. Není sám ten fakt dostatečným trestem?

V Palačinkárně se Kaye zmínil o Colinu Balfourovi. Policejní inspekce dala dohromady jen tolik důkazů, aby ho od policie s hanbou vyhodili, ale nevyhrabali jich dost, aby s ním odešli i dva nebo tři další policisté, kteří se pokusili všechno ututlat. Ti jsou u policie dodnes; nikdy s nimi nebyl nejmenší problém.

Na ně si, jak se říká, nikdo nikdy nestěžoval.

Fox vzal dálkové ovládání a přehrávání zastavil. Záznam nedokazuje nic víc, než že inspekce dělá, co se od ní čeká. Šéfové policejního sboru ve Fife sotva touží po dalších špatných zprávách; prostě jen chtějí oprávněně tvrdit, že soudcův názor neoponechali bez povšimnutí. Scholesovi, Haldaneovi a Michaelsonovi stačí dál všechno zapírat. Tony Kaye má tedy pravdu. Pokud chtějí věc vyšetřit opravdu důkladně, měli by si promluvit s ostatními pracovníky kriminálního oddělení. A co Carterův strýc? Nemají si poslechnout i jeho verzi událostí? Foxe zvláště zajímá strýcův motiv. Jeho svědectví u soudu bylo krátké, ale působivé. Podle něj ho synovec, mírně opilý, jednou odpoledne navštívil. Rozpovídal se a rozebíral ze všech stran, jak se práce policie dnes liší od praxe za dob jeho strýce. Už není možné se tak flákat a ubýlo vedlejších výhod.

Zato mám jednu, kterou jste ty a můj táta nejspíš neměli...

To Foxovi připomnělo, že už pár dní nemluvil se svým otcem. Se sestrou

ho střídavě chodí navštěvovat. Pravděpodobně právě teď je Jude u něj, v domově pro seniory. Personál má raději, když tam příbuzní nejsou v době, kdy se podává jídlo, a jen večer pokročí, hodně „klientů“ (zaměstnanci trvají na tom, že tak je budou nazývat) se chystá do postele. Fox přistoupil k oknu a dlouho vyhlížel ven, na město, nad nímž se smrákalo. Je Edinburgh desetkrát větší než Kirkcaldy? Bezpochyby. Vrátil se k pracovnímu stolu, zapnul počítač a pustil se do pátrání.

Už za hodinku seděl v autě a mířil domů, do čtvrti Oxfords. K supermarketu to má z domova, co by kamenem dohodil, proto se tam zastavil pro hotové jídlo s kari, které si ohřeje v mikrovlnce, láhev stoprocentní jablečné šťávy Appletiser a pro večerník. Na první straně se vyjímal článek o drogovém dealerovi, jehož právě odsoudili a poslali do vězení. Fox zná detektiva, který to vyšetřování vedl: v hledáčku policejní inspekce se octl před dvěma lety. Teď se usmívá do kamer, protože případ úspěšně dotáhl do konce.

Proč policisty tolik nenávidíte? Tuhle otázku jim položil Scholes. Bývaly časy, kdy na kriminálce mohli práci klidně odbývat s jistotou, že jim všechno projde. Fox má za úkol tomu zabránit. Nebude to dělat na věky věků – za rok, za dva se na kriminální oddělení vrátí a bude úzce spolupracovat s těmi, které dřív vyšetřoval; bude se snažit dostat drogové dealery za mříže, aniž by si zákony vykládal po svém, opět mu bude policejní inspekce nahánět strach a zase začne opovrhovat jejími inspektory. Jestlipak to dokáže – pracovat s policisty, kteří vědí, co dělal dřív, a konečně zase řešit „pořádné“ případy...

Noviny dal až na dno košíku, takže ostatní nakoupené věci je zakryly.

Bungalov tonul ve tmě. Fox několikrát uvažoval, že si pořídí časový spínač, který po setmění v domě rozsvítí, ale domovní lupiče tím stejně spolehlivě neodradí. Navíc, co mu můžou ukrást? Televizi, počítač – a dál už se budou rozhlížet marně. Za poslední měsíc došlo ke dvěma vloupáním do domů v sousedství. Dokonce u něj zazvonil policejní konstábl a zeptal se, jestli si něčeho nevšiml nebo něco neslyšel. Fox se neobtěžoval přiznat, že také dělá u policie. Jen zavrtěl hlavou, konstábl přikývl a šel dál.

Dostal rozkaz, a tak ho plnil.

Šest minut, kari bylo hotové. Fox vyhledal v televizi zpravodajský kanál a zesílil zvuk. Vypadalo to, že svět je samá válka, hladomor a přírodní katastrofa. Tu zemětřesení, tam tornádo. Pak přišel na řadu rozhovor s odborníkem na klimatické změny. Upozorňoval, že lidé si na tyto jevy musejí zvyknout, na záplavy, sucha i vlny veder. Redaktorovi se navzdory tomu přece podařilo vrátit slovo do studia s úsměvem. Možná v příštím okamžiku, jakmile se dostal mimo záběr, začal pobíhat, rvát si vlasy a řvát,

ale Fox o tom pochyboval. Stiskl tlačítko na dálkovém ovládní a přešel k přehledu hlavních zpráv ze Skotska. O výbuchu u Lockerbie nic nového; stupeň pohotovosti ve Fettes MÍRNÝ, stejně jako v Kirkcaldy. Lockerbie: jako by si to nešťastné městečko za dobu své existence neužilo už dost... Fox přepnul na sportovní kanál, a než dojedl, sledoval šipky.

Při posledním soustu zazvonil telefon. Jeho sestra Jude.

„Co je?“ zeptal se. Ve volání se střídají. Teď ale měl volat on, ne ona.

„Právě jsem byla u táty.“ Slyšel, jak trochu popotáhla nosem – jako by zaháněla slzy.

„Je v pořádku?“

„Pořád něco zapomíná.“

„Já vím.“

„Jeden z ošetřovatelů mi řekl, že dnes ráno nestihl dojít na toaletu. Dali mu plenu pro dospělé.“

Fox zavřel oči.

„A někdy neví, jak se jmenuji nebo který je rok.“

„Má i dobré dny, Jude.“

„Jak to můžeš vědět? Že mu domov platíš, z toho nevyplývá, že se na něj můžeš jinak vykašlat!“

„Kdo tady na co kašle?“

„Nikdy tě tam nevidím.“

„Víš, že to není pravda. Chodím za ním, jak můžu.“

„Ne dost často.“

„Všichni nemůžeme pořád zahálet, Jude.“

„Myslíš, že si práci nehledám?“

Fox znovu pevně zavřel oči: *naběhl sis, Malku*. „Tak jsem to nemyslel.“

„Přesně tak jsi to myslel!“

„Nechme toho, ano?“

Pár chvil bylo na lince ticho. Jude vzdychla a znova promluvila. „Dneska jsem mu donesla krabici s fotografiemi. Napadlo mě, že si je budeme prohlížet. Ale jenom ho rozrušily. Pořád opakoval: ,Všichni jsou mrtví. Jak to, že jsou všichni mrtví?‘“

„Zajdu za ním, Jude. Nedělej si starosti. Asi bude nejlepší tam nejdřív zatelefonovat, a když řeknou, že pro návštěvu není příhodný den...“

„O tom nemluvím!“ Znovu zvýšila hlas. „Myslíš, že mi návštěvy u něj vadí? Je to náš táta.“

„Já vím. Prostě jsem...“ Odmlčel se a potom položil otázku, na kterou zjevně čekala: „Chceš, abych za tebou přišel?“

„Mě přece vidět nepotřebuješ.“

„Máš pravdu.“

„Tak pojeděš za ním?“

„Samozřejmě.“

„I když zrovna něco děláš?“

„Jakmile spolu domluvíme,“ ujistil ji Fox.

„A ještě se mi ozveš? Pověš mi, co si myslíš?“

„Určitě je mu dobře, Jude.“

„Chceš, aby to tak bylo – aspoň bys ho neměl na svědomí.“

„Teď telefon položím, Jude. Položím ho a jedu za tátou...“

Kapitola čtvrtá

Personál domova pro seniory Lauder Lodge však o tom večeru měl jinou představu.

Bylo půl desáté, než tam Fox dorazil. Ze společenské místnosti slyšel řvát televizi. Davy přicházely a odcházely – zřejmě se střídaly směny.

„Váš otec je v posteli,“ sdělili Foxovi. „Spí.“

„Neprobudím ho. Jenom se na něho chci chvíli dívat.“

„Snažíme se klienty nerušit, když už jsou v posteli.“

„Nemíval ve zvyku zůstat vzhůru a v deset hodin se dívat na zprávy?“

„Míval.“

„Dostal nějaké nové léky? Je ještě něco, o čem nevím?“

Žena chvíli zvažovala, jestli vlastně nejde o obvinění, a rezignovaně vzdychla. „Jen chvíli, říkáte?“ Fox přikývl, ona také. Udělá cokoli, aby měla klid...

Pokoj Mitche Foxe byl v novém křídle, přistavěném za původní viktoriánskou budovou. Fox přešel kolem pokoje, ve kterém ještě před několika měsíci bydlela paní Sandersonová. Ona a Foxův otec se v domově Lauder Lodge stali nerozlučnými přáteli. Fox pomohl Mitchovi, když jí chtěl jít na pohřeb; v kapli krematoria se nesešlo víc než deset lidí. Z její rodiny nikdo, protože žádného z příbuzných se jim nepodařilo najít. U dveří jejího pokoje viselo nové jméno: D. Nesbitt. Foxovi cosi říkalo, že kdyby tu nálepku odtrhl, pod ní by se objevila další, se jménem paní Sandersonové, a pod ní možná ještě jiná.

Neobtěžoval se zaklepat na otcovy dveře, jen vzal za kliku a vplížil se dovnitř. Záclony byly zatažené, světlo zhasnuté, ale z pouliční lampy přicházelo dost světla. Fox pod prošívanou přikrývkou rozeznal obrysy otcovy postavy. Dostal se skoro až k židli u postele, když se ho starý hlas zeptal, kolik je hodin.

„Za deset půl,“ řekl Fox otcí.

„Půl – ale které hodiny?“

„Půl desáté.“

„Co tě sem tedy přivádí?“ Mitch Fox rozsvítil lampu a snažil se na posteli posadit. Syn mu přišel na pomoc. „Stalo se něco?“

„Jude si trochu dělala starosti.“ Fox viděl, že na židli leží krabice od bot

se spoustou starých rodinných fotografií. Vzal ji do ruky, sedl si a krabici si položil na kolena. Otcovy vlasy, jemné, skoro jako vlasy malého dítěte, měly nádech do žluta. Pleť na obličejích, hubenějším než kdy dřív, připomínala pergamen. Ale oči hleděly jasně a klidně.

„Oba víme, že tvoje sestra miluje malá dramata. Co ti navykládala?“

„Jen že ti paměť neslouží tak dobře jako dřív.“

„A komu slouží?“ Mitch kývl směrem ke krabici. „Protože jsem jí nedokázal říct, odkud přesně je která fotka stará víc než padesát let?“

Fox zvedl víko krabice a vytáhl hrst momentek. Některé měly vzadu popisky: jména, data, místa. Ale byly tam i otazníky. Spousty otazníků... I něco podezřele podobného skvrně od slzy. Fox přes ni přešel prstem, pak fotografii otočil. Jeho matka houpala na každém kolenu jedno dítě. Seděla na kraji skalky.

„Tahle je stará jen třicet let,“ podotkl Fox a fotografii zvedl, aby na ni otec viděl. Mitch na ni chvíli zíral.

„Možná z Blackpoolu,“ řekl. „Ty a Jude...“

„A máma.“

Mitch pomalu přikývl. „Mám tady vodu?“ zeptal se. Fox se rozhlížel, ale na stolku u postele džbán neviděl. „Přines mi ji, prosím tě.“

Fox šel do přilehlé koupelny. Džbán tam stál, i se sklenicí z umělé hmoty. U soudil, že personál nechce, aby se Mitchell Fox na noc nalil vodou, kdyby to mělo znamenat, že ráno bude problém. Balení plen při inkontinenci leželo každému na očích hned vedle umyvadla. Fox naplnil džbán i sklenici a vzal je do pokoje.

„Hodný hoch,“ řekl jeho otec. Při pití mu pár kapek steklo z brady, ale když prázdnou sklenici stavěl na stolek u postele, pomoc nepotřeboval. „Povíš Jude, aby si nedělala starosti?“

„Určitě.“ Fox si zase sedl.

„A podaří se ti to bez toho, abyste se pohádali?“

„Udělám, co bude v mých silách.“

„Na hádku jsou potřeba dva.“

„Víš to jistě? Myslím, že Jude by docela slušnou ukázkou výměny názorů zvládla i v dokonale prázdném pokoji.“

„Možná, ale ty se jí v tom někdy nesnažíš zabránit.“

„Nehádáme se tu teď my dva?“ Fox pozoroval, jak se jeho otec unaveně usmívá. „Nemám už jít, abys mohl zase spát?“

„Já nespím. Jen tu ležím a čekám.“

Fox věděl, jakou odpověď dostane na další otázku, a tak se raději nezeptal. Místo toho otci vyprávěl, že dnes strávil zbytečně den ve Fife.

„Kdysi jsi to tam měl moc rád,“ řekl mu Mitch.

„Kde?“

„Ve Fife.“

„Já jsem tam někdy byl?“

„Můj bratranec Chris – jezdívali jsme k němu na návštěvu.“

„Kde bydlel?“

„V Burntislandu. Mořský břeh, bazén pod širým nebem, golfové hřiště...“

„Kolik mi bylo?“

„Chris umřel mladý. Podívej se, měl by tam někde být.“

Fox si uvědomil, že jeho otec mluví o krabici od bot. A tak její obsah vysypali na postel. Některé fotografie byly jen tak, k jiným zůstaly přibaleny negativy. Směs barevných i černobílých, včetně několika svatebních. (Ty, na kterých jsou on a Elaine, Fox nebral na vědomí – jejich manželství dlouho nevydrželo.) Rozmazané snímky z dovolených, z Vánoc, z narozenin, z výletů s kolegy z práce, které mají utužit týmového ducha. Až mu nakonec Mitch jednu fotografii podal.

„Tak tady je Chris. Má na ramenou Jude. Statný, urostlý, dobře stavěný chlap.“

„Tohle je Burntisland?“ Fox si fotografii prohlížel. Jude měla ústa dokončena, pár zubů jí ještě chybělo. Těžko říct, jestli se smála nebo byla vyděšená tím, jak je vysoko nad zemí. Chris se do objektivu široce usmíval. Fox usilovně vzpomínal, ale marně.

„Asi je to u něj v zahrádce za domem,“ dodal Mitch Fox.

„Jak umřel?“

„Na motorce, jak jinak? Podívej se na ně.“ Mitch mávl rukou nad všemi rozházenými fotografiemi. „Mrtví, pohřbení a většinou zapomenutí.“

„Ale někteří tady ještě jsou,“ namítl Fox. „A to jsem rád.“

Mitch poklepal synovi na ruku.

„Opravdu se mi ve Fife tak líbilo?“

„Kousek od St Andrews byl park. Jednoho dne jsme tam šli. Jezdil tam vláček a všichni jsme se s ním svezli. Jestli budeme pořádně hledat, možná tu fotku najdeme. Taky tam mají spoustu pláží – a jednou za rok se konal v Kirkcaldy trh...“

„V Kirkcaldy? Tam jsem zrovna byl. Jak to, že si to nepamatuju?“

„Jednou jsi tam vyhrál zlatou rybičku. Chudinka, do večera bylo po ní.“

Mitch se na syna pozorně zadíval. „Uklidniš Jude?“

Fox přikývl a jeho otec mu znovu poklepal na ruku. Pak si zase lehl do polštářů. Fox s ním seděl další hodinu a půl a prohlíželi si fotografie. Než odešel, zhasl lampu.

Část druhá

Kapitola pátá

„To má být vtíp?“

„Nic jiného vám nabídnout nemůžeme,“ odvětil seržant v recepci. S dnešním ránem byl do puntíku stejně spokojen jako s včerejším, kdy je informoval, že nikdo z těch, které měli vyslechnout, není k dispozici. „Dveře se dají zamknout a tenhle klíč je váš, jestli o tu místnost stojíte.“

„Je to příruční sklad,“ konstatoval Joe Naysmith, když rozsvítil.

„Žárovka čtyřcítka,“ řekl Tony Kaye. „Nejlepší bude přinést si baterku.“

Doprostřed někdo postavil tři rozviklané židle, takže se tam už nevešel ani malý pracovní stůl. Police byly plné krabic – se starými případy označenými kódovým číslem a rokem – a porouchaného a beznadějně zastaralého kancelářského vybavení.

„Je šance mluvit se superintendantkou Pitkethlyovou?“ zeptal se Fox seržanta.

„Odjela do Glenrothes.“

„To je mi ale překvapení!“

Seržant pohupoval klíčem zavěšeným na prstu.

„Aspoň si tu můžeme nechávat nádobíčko, když nic jiného,“ uznal Naysmith.

Fox hlasitě vydechl nosem a seržantovi vyškubl klíč z ruky.

Naysmith šel do auta pro tašku s věcmi, Fox a Kaye zůstali na chodbě a do místnůstky vrhali nevěřící pohledy. Chodba najednou ožila – procházeli jí policisté v uniformě i v civilu a přemáhali smích.

„Sem si nesednu,“ řekl Kaye a pomalu zavrtěl hlavou. „Vypadal bych jako ten zatracený recepční.“

„Ale Joe má pravdu – mezi výslechy si tu budeme nechávat věci.“

„Nedá se celý ten proces nějak urychlit, Malcolm?“

„Co myslíš?“

„Ty a já – mohli bychom vyslychat oba, tak by se čas zkrátil na polovinu. Nahrát potřebujeme jen Scholese, Haldanea a Michaelsona. S ostatními stačí jen mluvit, ne?“

Fox přikývl. „Ale místnost pro výslechy je jenom jedna.“

„Ne každý, s kým si hodláme promluvit, dělá tady na stanici...“

Fox na kolegu zůstal zírat. „Ty to doopravdy chceš mít co nejdřív za sebou.“

„Jenom hodlám racionálně využívat čas,“ pravil Kaye s jiskrou v oku. „Aby peníze našeho těžce zkoušeného plátce daní byly vynakládány co nejlépe.“

„Jak se o výsledky podělíme?“ Fox si založil ruce.

„Je někdo, o koho zvlášť stojíš?“

„Rád bych mluvil s tím strýcem.“

Kaye to zvažil, pak pomalu přikývl. „Vezmi si moje auto. Já zkusím Cheryl Forresterovou.“

„Dobrá. A co Joe?“

Obrátili se právě ve chvíli, kdy Joe Naysmith s těžkou černou taškou pověšenou přes rameno strčil do dveří na konci chodby, takže se otevřely.

„Hodíme si minci,“ rozhodl Kaye a vytáhl padesát pencí. „Kdo prohraje, vezme ho s sebou.“

Za pár minut už Malcolm Fox – bez Naysmitha – mířil ven ke Kayeovu fordu Mondeo. Nastavil si sedadlo řidiče, z přihrádky na rukavice vytáhl navigaci, zapojil ji a připevnil na palubní desku. Poštovní směrovací číslo Alana Cartera bylo ve spisu, stačilo chvíli hledat. Navigaci nějakou dobu trvalo, než mu ukázala správný směr, ale brzy našel silnici při pobřeží a mířil k jihu, k městečku Kinghorn. Ukazatele směru mu prozradily, že příští město na trase se jmenuje Burntisland. Znovu si vzpomněl na otcova bratrance Chrise. Možná se s motorkou vyboural právě na tomhle úseku. Motorkáři si tuhle cestu zaručeně užívají, silnice se mírně kroučí, po jedné ruce je moře, na druhé straně příkrá stráž. Opravdu na hladině zahlédl hlavu tuleně? Trochu zpomalil. Řidič za ním na něj zablikal, a když ho potom předjížděl, ještě zahoukal.

„Jo, jo,“ zamumlal Fox a mrkl na navigaci. K cíli už to nemá daleko. Minul autokempink pro karavany a dal znamení, že na příští odbočce zahne doprava. Čekalo ho prudké stoupání po cestě s hlubokými vyježděnými kolejami. Za ním se zvedala oblaka prachu. Věděl, že Kayeův poklad nesmí ani škrábnout, proto zařadil jedničku a plížil se rychlostí sotva deset kilometrů za hodinu. Stále vzhůru. Podle navigace není nikde, přejel cíl. Fox zastavil a vystoupil. Krásná vyhlídka směrem k pobřeží, po levici řady karavanů, napravo hotel. Podíval se na adresu Alana Cartera: chalupa Gallowhill. Cesta se zanedlouho ztratí v lese. Vtom něco upoutalo Foxův pohled: nad stromy stoupal proužek dýmu. Fox sedl za volant a řadicí páku posunul dopředu.

Chalupa stála vysoko na stráni, jen kousek od hřebene, a cesta končila u branky do polí. Kolem se porůznu páslo několik ovcí. Klouzavým letem se mezi stromy neslyšně snášely vrány. Foukal velmi chladný vítr, i když se slunce už probojovalo skrz hradbu mraků.

Z komína chalupy dál stoupal kouř. Vedle stavení, u úhledně srovnaného

naštípaného dřeva, stál zaparkovaný landrover. Dveře chalupy zarachotily a otevřely se dokořán. Muž, který vyplnil celý vchod, vypadal jako oživlá karikatura velkého, srdečného policisty. Alan Carter měl v obličejí zdravou barvu a nos i tváře protkané červenými žilkami. Oči mu zářily a světle žlutý svetr se napínal, jak jen to řada knoflíků dovolovala. Kostkovaná košile pod ním byla u krku rozepnutá, aby její majitel mohl dýchat. I když o vlasy skoro přišel, zachoval si husté licousy, které se málem setkávaly na jedné z brad.

„Věděl jsem, že se tu někdo ukáže!“ zahulákal Carter a zavalitou rukou se opřel o veřeje. „Ale měl jste předem zavolat. Poslední dobou nevím, kam dřív skočit.“ Fox už stál před ním a potřásl si rukama.

„Takže vy nejste zednář, že?“ zeptal se Carter.

„Ne.“

„Svého času byl svobodným zednářem skoro každý policista. Pojďte, pojdte dál, mladíku...“

V krátké a úzké předsíni zabíraly většinu prostoru police s knihami, stojan na kabáty a sbírka gumových bot. V malé světnici panovalo pekelné horko: v krbu hořela kupa polen.

„Musím tu udržovat teplo kvůli Jimmymu Nichollovi,“ vysvětlil Carter.

„Kvůli komu?“

„Tady tomu psovi.“

Staříčká border kolie s uslzenýma očima mrkla ze svého košíku u krbu směrem k Foxovi.

„Po kom se jmenuje?“

„Po trenérovi Raith Rangers. Samozřejmě ne po tom současném, ale Jimmy nás dostal do Evropy.“ Carter se zarazil a podíval se na Foxe.

„Takže fanda do fotbalu taky nejste?“

„Bývávalo. Mimochodem, jmenuji se Fox. Inspektor Fox.“

„Od tichošlápků – ještě vám tak říkají?“

„Tak – anebo inspekce.“

„A bezpochyby padne i peprnější výraz, jen co se k nim otočíte zády.“

„Někdy nám to povědí i do očí.“

„Čaj – nebo snad něco silnějšího?“ Carter ukázal na lahev whisky na polici.

„Čaj přijde vhod.“

„Na whisky je asi ještě brzo,“ souhlasil Carter. „Za chvíli jsem zpátky.“ Zamířil do kuchyně. Fox slyšel, jak nalévá vodu do konvice. Carterův hlas zaduněl předsíní: „Když jsem četl Cardonaldovu závěrečnou řeč k porotě, věděl jsem, že budou muset zahájit vyšetřování. Ale vy nejste odsud. To byste jméno Jimmy Nicholl asi znal. Navíc máte auto z Edinburghu...“

Carter se vrátil do světnice, sám se sebou zjevně spokojen.

„Poznávací značka?“ hádal Fox.

„Nálepka prodejce aut na zadním skle,“ opravil ho Carter. „Mladíku, posadte se.“ Ukázal na jedno ze dvou křesel. „Mléko a cukr?“

„Jen mléko. Ještě děláte v oboru, pane Cartere?“

„Chcete mi dát najevo, že jste se na naše setkání připravil?“ Carter se usmál. „Ta bezpečnostní agentura mi pořád patří.“

„Co přesně dělá?“

„Zajišťuje vrátné pro bary a kluby... členy ochranky... střeží důležité osoby.“

„Jezdí jich přes Kirkcaldy hodně?“

„Jezdilo, dokud byl premiérem Gordon Brown. A i teď si rádi zahrají golf v St Andrews.“

Carter odešel pro čaj a Fox přistoupil k oknu. Jídelní stůl se pod horou listin a časopisů málem prohýbal. Pořadače byly napěchované papíry. Ležela tam mapa Fife, s některými místy zakroužkovanými černým inkoustem. Fox viděl, že časopisy pocházejí z osmdesátých let dvacátého století, a když vzal jeden do ruky, pod ním se ukázaly noviny. Datum: pondělí, 29. dubna 1985.

„Musíte si o mně myslet, že jsem horlivý sběratel tiskovin všeho druhu,“ poznamenal Carter, který do světnice nesl tác. Položil ho na roh stolu a oběma jim nalil čaj. Na talíř s ozdobným vzorem vysypal půl tuctu máslových sušenek.

„A starý mládenec?“ hádal Fox.

„V tomhle vaše příprava selhala. Manželka mi před dvaceti lety utekla s chlápkem, kterému bylo přesně o tolik let míň než v té době mně.“

„Měla slabost pro mladíčky?“

Carter varovně zakýval prstem. „Mně je dvašedesát. Jessice tehdy bylo čtyřicet a tomu prťatému budižkničemu jednadvacet.“

„A od té doby nikdo?“

„Prokristapána, chlape, vyslycháte mě pro policejní inspekci – nebo děláte v Seznamce? Stejně je mrtvá, ať jí dá pánbůh klidné spočinutí. S tím budižkničemu měla dítě.“

„Ale s vámi ne?“ Carter škubl rty. „Trápí vás to?“

„Proč by mělo? Ještě by se z mého syna nebo z dcery mohl vyklubat stejný mizera jako můj synovec.“

Carter ukázal na křesla a oba se s čajem posadili. Foxe začaly pálit oči. Zkusil ten pocit zahnat mrkáním.

„To dělá kouř ze dřeva,“ vysvětlil Carter. „Není vidět, ale je tu.“ Vzal sušenku a dal ji Jimmymu Nichollovi. „Jeho zuby na ni stačí jen tak tak. Když se to vezme kolem a kolem, moje nejsou o moc lepší.“

„Jste v důchodu už patnáct let?“

„Tak dlouho už nejsem u policie.“

„Váš bratr byl policista ve stejné době jako vy?“

„Do důchodu mu zbýval rok, když to jeho srdce nevydrželo.“

„A zhruba v té době k policii nastoupil váš synovec?“

Alan Carter přikývl. „Možná právě proto k policii šel. Ale evidentně pro to neměl buňky. Nikdy to nebral jako své... Na které slovo si to nemůžu vzpomenout?“

„Poslání?“

„Jo. Pro Paula to nikdy nebylo životní poslání.“

„Netěšilo vás, že pokračuje v rodinné tradici?“

Alan Carter chvíli mlčel, potom se naklonil dopředu, jak jen to šlo, a postavil si šálek na koleno.

„Paul nikdy nebyl hodný syn. Svou matku štvál tak dlouho, až ji skosila rakovina. Potom přišel na řadu táta. Na jeho pohřbu se zajímal jen o to, jakou cenu má dům a kolik práce bude s jeho vyklížením.“

„Takže jste nebyli zrovna přátelé. Ale pak vás přišel navštívit...“

„Myslím, že celou noc proflámoval. Tohle bylo těsně po poledni. Jak sem tím autem dokázal dojet a nerozbít ho...“ Carter se zahleděl do plamenů.

„Chtěl se přede mnou vytahovat. Ale byl taky sentimentální – víte, co s námi pítí někdy dělá.“

„Jeden z důvodů, proč nepiju.“ Fox usrkl čaje. Byl tmavý, silný a jeho chuť mu ulpěla na jazyku a vzadu v hrdle.

„Přišel se sem předvádět. Vykřikoval, že je lepší policajt než kdokoli z nás. Jemu Kirkcaldy ‚patří‘ a já zůstanu nula, i kdybych měl celou armádu vyhazovačů.“

„Mám takový pocit, že ho citujete doslova.“

„Dobrou paměť jsem vždycky potřeboval. Když mě zavolali jako svědka, pokaždé jsem mluvil bez papíru – na porotu to dělá dobrý dojem.“

„A tak se časem dostal i k Terese Collinsově?“

„Jo.“ Carter kýval hlavou a sledoval, jak oheň v krbu prská a prská. „Jmenoval jenom ji, ale řekl, že byly i další. Myslel jsem, že takové jako on už policie poslala k čertu – vám asi není tolik, abyste pamatoval, jak to chodilo dřív.“

„Byla tam spousta rasistů a sexistů?“ Fox se odmlčel. „A svobodných zednářů...“

Carter se potichu zasmál sám pro sebe.

„Takoví u policie zůstali,“ pokračoval Fox. „Možná jich už není tolik, ale jsou tam.“

„A vzhledem k tomu, co děláte, takových výtečníků asi vidíte víc než kdo jiný.“

Fox jen pokrčil rameny, prázdný šálek postavil na podlahu a odmítl si nechat přilít. „Toho dne, kdy sem přišel, zmínil se o ostatních, o Scholesovi, Haldaneovi a o Michaelsonovi?“

„Jen mimochodem.“

„Nic o tom, že nedodrží předpisy?“

„Ne.“

„A ani žádné klepy v tom smyslu jste neslyšel?“

„Řekl bych, že tady vás žádná práce nečeká.“

„Hm.“ Znělo to, jako by s ním Fox naprosto souhlasil.

„Policie za tím bude chtít udělat tlustou čáru.“

„Nezdá se mi.“ Fox si poposedl a slyšel, jak pod ním křeslo zaskřípalo.

„Můžu se vás v souvislosti s vaším synovcem zeptat na něco jiného?“

„Jen spusťte!“

„Hm, jedna věc je nesouhlasit s tím, co řekl, že udělal...“

„Ovšem něco docela jiného je proti tomu něco podniknout?“ Carter našpulil rty. „Nic jsem s tím nedělal... aspoň ne hned. Ale když jsem v noci ležel v posteli, myslel jsem na Tommyho, Paulova tátu. Báječný chlap, skutečně dobrý člověk. A Paulova matka taky, milá ženská. Pořád jsem musel myslet na to, co by tomu řekli. A pak ta Teresa Collinsová – neznal jsem ji, ale nelíbilo se mi, jak o ní mluvil. Tak jsem si o tom šel s někým popovídat mezi čtyřma očima.“

„S kým?“

„Se superintendantem Hendrysonem. Už tu není. Zřejmě šel do důchodu.“

„Teď to vede superintendantka Pitkethlyová.“

Carter přikývl. „A právě Hendryson celou věc rozjel.“

„Ale nic z toho nebylo.“

„Teresa Collinsová nechtěla mluvit. Ze začátku ne. A bez ní neměla fífská inspekce co vyšetřovat.“

„Netušíte, co přimělo Collinsovou, aby změnila názor?“

„Třeba nemohla spát a pořád se převracela v posteli, jako já.“

„Pane Cartere, vy už nemáte u policie přátele?“

„Všichni odešli do důchodu.“

„Superintendant Hendryson?“

„Ten nastoupil přibližně v době, kdy já končil.“

„Takže jste šel za Hendrysonem. A ten se obrátil na místní policejní inspekci. Moc daleko se nedostali, až když se přihlásily ty dvě ženy. A v tom okamžiku se Teresa Collinsová rozhodla, že bude spolupracovat?“

„Zhruba tak to bylo.“

Fox seděl ještě chvíli. Alan Carter ho zjevně nevyháněl, ale nic ho tam nedrželo, nic – jen teplo sálající z krbu a atmosféra přátelského mlčení.

„Edinburgh je daleko odsud, inspektore,“ poznamenal Carter tiše. „Tady v tom našem zapadákově se věci často řeší potichoučku.“

„Litujete toho, co se stalo vašemu synovci? Jak média všechno dopodrobna rozebírala?“

„Pochybuji, že se mu vůbec něco ‚stalo‘.“ Carter si zatukal ze strany na hlavu. „Aspoň tady ne.“

„Ale dostal se do vězení. To je pro rodinu rána.“

„Já jsem jeho rodina – nikoho jiného nemá.“ Carter se odmlčel. „Vaši rodiče ještě žijí?“

„Otec,“ přiznal Fox.

„Žádní sourozenci?“

„Jen sestra.“

„A jste si blízcí?“ Fox se rozhodl neodpovědět. „Pak máte víc štěstí než kdo jiný. Někdy musíte narýsovat tlustou čáru mezi sebou a těmi, které byste měl milovat.“ Carter přešel prstem vodorovně ve vzduchu. „Možná to chvíli bolí, ale to není důvod, proč by se to udělat nemělo.“

Fox ještě chvíli seděl, pak vstal a jeho hostitel se také pomalu zvedal. Carter pevně vězel v židli, ale Fox pochyboval, že by pomocnou ruku přijal.

„Makarony se sýrovou omáčkou, to je moje zkáza, co, Jimmy?“

Pes našpicoval uši, jakmile uslyšel své jméno. Fox se zastavil u jídelního stolu.

„Kdybych vás měl popsát,“ začal Fox, „řekl bych, že máte rád pořádek – kabáty jsou na věšáku, boty vyrovnané v řádce. Sušenky se musejí dát na talíř, nepodávají se rovnou z obalu. Proto mi tohle vrtá hlavou...“ Mávl rukou nad stolem. „To není jen kupa papírů, že ne? Je v tom systém.“

„Trochu se zabývám historií.“

„Devatenáct set osmdesát pět?“

„Tak přibližně.“

„Ke konci dubna?“

„Tak se předvedte a povězte mi, co se tehdy dělo.“

„V dubnu v pětaosmdesátém?“ Fox pátral v paměti. Nakonec se vzdal.

„Dennis Taylor porazil Stevea Davise v kulečnicku,“ vyhověl jeho přání Alan Carter a vyprovázel hosta ke dveřím.

Kapitola šestá

Detektiv konstábl Cheryl Forresterová ráda klade otázky. Dotazy jako: Jak dlouho už děláte u policejní inspekce? Musejí její členové projít výběrem? Kolik vás tam pracuje? Je to natrvalo, nebo na dobu určitou? Proč máte šarži detektiva – ale detektiv se vám neříká? Jaký byl váš zatím nejotřesnější případ? Jaký je noční život v Edinburghu?

„Poslyšte, stačí jen nastoupit do vlaku,“ řekl jí Joe Naysmith.

„Já už tam byla mockrát.“

„V tom případě asi znáte noční život líp než my,“ podotkl Tony Kaye.

„Mě ale zajímají podniky, kam chodí místní...“

„Detektive konstáble Forresterová, nepřijeli jsme sem dávat tipy turistům.“

„Mně se líbí Voodoo,“ skočil mu do řeči Naysmith. Když viděl, jak se kolega zatvářil, zbytek si nechal pro sebe.

Problém byl v tom, že nadšení Cheryl Forresterové bylo téměř nakažlivé. Výraz „překypovat energií“ mohl být vymyšlen právě pro ni. Má kudrnaté tmavé vlasy, opálenou pleť, kulatý obličej s pihami a velké hnědé oči. Je u policie šest let, poslední dva roky na kriminálním oddělení. Hned na začátku jim vyprávěla, že s nikým nechodí, protože kvůli práci na takové věci nemá čas.

„Určitě to mnozí zkoušeli,“ poznamenal Kaye s úmyslem nadhodit jméno Paul Carter, ale ona odvedla hovor jiným směrem tím, že se Naysmitha zeptala, jestli na inspekci dělají od devíti do pěti, na což jí odpověděl celým výkladem o dodávce, s níž provádějí sledování, a jak některé operace mohou trvat až jeden rok.

„Rok vašeho života? To by ale na konci měl být pořádný výsledek!“

A tak to šlo dál a dál, až Kaye nakonec rázně přešel klouby prstů po desce stolu. Znovu byli v místnosti pro výsledky, i když bez nahrávacího zařízení. Forresterová měla pocit, že si trochu kritiky zaslouží, proto sevřela rty a ruce sepnula před sebou.

„Jak víte,“ spustil Tony Kaye, „vůči několika vašim kolegům byla vznesena jistá obvinění. Mohla byste nám povědět, co si o nich myslíte?“

„O těch obviněních – nebo o mých spolupracovnících?“

„Proč ne o obojím?“

Forresterová nadula tváře. „Byl to pro mě šok, když jsem se to dověděla.

Myslím, že stejně jako pro všechny ostatní. Pracovala jsem s konstáblem Carterem bezmála osmnáct měsíců a on nikdy... Zkrátka – nikdy mě nena- padlo, že by byl takového ražení.“

„Byla jste s ním na výjezdech?“

„Ano.“

„A zůstala jste s ním někdy v autě sama?“

„Ano.“

„Ale nikdy nic neřekl? Nikdy vás nepožádal, abyste počkala, on že zatím zaskočí do nějakého domu nebo bytu?“

„Ne, nic takového.“

„Policejní stanice jsou prolezlé klepy...“

„Nemůžu říct, že bych něco takového slyšela.“ Dívala se na Kaye vel- kýma, nevinnýma očima.

„Vaši kolegové na kriminálním oddělení – Scholes, Haldane, Michaelson...“

„Co s nimi?“

„Když začalo Carterovo vyšetřování, určitě o tom mezi sebou mluvili.“

„Pravděpodobně.“

„Všimla jste si něčeho? Neradili se třeba spolu někdy?“

Chvilí vypadala soustředěně, pak pomalu, ale rozhodně zavrtěla hlavou.

„Měla jste někdy pocit, že vás z něčeho vynechali? Možná spolu někdy šli do hospody...“

„Ano, večer někdy do hospody chodíme.“

„Určitě jste o tom případu mluvili.“

„Ano, ale ne o tom, jak manipulovat s důkazy.“

„Když Michaelson vylil kávu na svůj zápisník – viděla jste ho při tom?“

„Ne.“

„Jak to, že vás nezavolali jako svědka při procesu? Dozajista byste Carte- rovi mohla hodně pomoci.“

„To opravdu nevím. Stejně bych jim mohla říct jen to, co teď vám.“

„Carter si na vás nikdy nic nedovolil?“

V místnosti zavládlo ticho. Forresterová sklopila oči ke svým rukám a pak je zase zvedla. „Nikdy,“ konstatovala.

„A to je pravda, nebo vám jenom řekli, že to máte tvrdit?“

„Je to pravda. Přineste mi Bibli a já to na ni odpřisáhnu.“

„Jestli se nám Bibli nepodaří najít,“ vmísil se do řeči Naysmith, „nestačil by nápojový lístek?“

Cheryl Forresterová se zasmála, až se ukázaly dokonalé, krásně bílé zuby.

Na konci výslechu Naysmith nabídl, že ji doprovodí zpátky na kriminální oddělení.

„Tady ji nikdo nepřepadne,“ namítl Kaye rozzlobeně, ale Naysmith jako by ho neslyšel. Kaye usoudil, že vyjde ven, trochu se nadýchat čerstvého vzduchu. Na parkovišti ho o vlas minul racek, vznášející se mu nad hlavou, a potřísnil přední sklo sportovního MG. Po mondeu ani stopy, Fox nikde na dohled. Kaye vytáhl mobil a zkontroloval esemesky. Měl tři, z nich jednu od Malcolma. Vrátil se na stanici a prst držel na tlačítku, dokud seržant ve službě nedorazil se stejně „přátelským a srdečným“ výrazem jako vždycky „Vyslechnu vrchního inspektora Lairda, jestli je tady,“ řekl Kaye.

„Tím si nejsem jist.“

„Nevadí, může to počkat.“ Kaye zamířil k chodbě a vyšel po schodech o patro výš. Tam má kriminální oddělení několik kanceláří. Cheryl Forresterová byla v jedné z nich, Naysmith stál na prahu, ruce založené, nohy křížem, povídali si. Kaye přešel kolem něj, rýpl ho do zad a pak do dveří strčil. Za nimi se ukázala velká, nedělená kancelář. Scholes a Michaelson vzhledli od svých stolů. Scholes právě telefonoval, Michaelson cosi lovil myši na obrazovce počítače. Další muž, o něco starší, stál uprostřed místnosti. Bez saka, s vyhrnutými rukávy. Pleť měl mrtvolně bledou, až do žluta, vlasy na spáncích šedivé a pod očima kruhy. Hleděl do štosu papírů, které držel v ruce.

„Detektiv vrchní inspektor Laird?“ Kaye k němu napřáhl ruku. Laird stále ještě nezvedl oči. Na okraj stránky připsal pár slov a pak propisovací tužku vrátil do kapsy.

„Vy jste Fox?“ protáhl.

„Seržant Kaye,“ opravil ho Kaye a připažil.

„Kde je Fox?“

„Pravděpodobně se šel přesvědčit, jak je to s Haldaneovou chřipkou.“

„Hm...“ Laird se konečně uráčil podívat se Kayeovi do očí. „Nejste vy nějaký drzý?“

„To závisí na situaci, pane.“ Kaye si uvědomil, že má před sebou velitele, který svým podřízeným pevně důvěřuje a hodlá je bránit do roztrhání těla. Forresterová jim nepomohla, protože jim neměla s čím pomoci; Laird je zcela jiný případ. Nesdělí jim nic, protože takoví jako oni si nic jiného nezaslouží. Přesně to mu dával nepokrytě znát tónem hlasu, chováním i pevným postojem s nohama daleko od sebe. Kaye se s tímhle typem setkal už mnohokrát. Je možné ho zlomit, ale chce to čas a námahu. Celé týdny nepřetržitého úsilí.

Foxova zpráva zněla: „Zeptej se Lairda, proč na stanici převeleli Pitkethlyovou.“ Byla to rozumná otázka a Kaye věděl, proč bude nejlepší se na to nezeptat samotné Pitkethlyové. Prostě a jednoduše proto, že to pravděpodobně sama neví. Zdejší stanici vůbec neznala, než ji sem poslali. Naproti

tomu Laird sloužil pod bývalým velením. Je to starý rutinér. Jestli je tu o čem mluvit, Laird by o tom mohl vyprávět.

Ale už za několik vteřin ve společnosti tohoto člověka bylo Kayeovi jasné, že toho se nedočká.

„Můj šéf,“ řekl, „mě požádal, abych se vás na něco zeptal.“

„Tak to vyklopte.“

Ale Kaye zavrtěl hlavou. „Myslím, že to neudělám.“

Pak se obrátil a odešel. V půli chodby chytil Naysmitha vzadu za límec a odvedl ho s sebou.

Kapitola sedmá

Parkovací místo pro mondeo zabrala astra, jejíž motor šel naprázdno. Pak už na parkovišti zbývalo jen jediné místo – vyhrazené pro superintendanta, a proto Fox skončil tam. Když vykročil ke vchodu do stanice, vrhl pohled k volantu astry. Řidičův obličej odněkud zná.

„Hergot, to to trvalo,“ přivítal ho Tony Kaye, který se vynořil ze stanice s Naysmithem v patách. „Dostal jsem tvou esemesku, ale viděl jsem, že z Lairda nic kloudného nevypadne.“

„Zato konstábl Forresterová byla sympatická a ochotná,“ dodal Naysmith. Kaye po něm střelil pohledem.

„Ochotná?“ napodobil ho. „Dala nám druhou odmocninu z nuly.“ Pak se otočil k Foxovi: „Řekni, že jsi dopadl ještě hůř než my. Třeba že ses pořád ztrácel. Nebo že jsi strýce našel, ale je to cvok... Foxy? Posloucháš?“

Fox se vytrvale díval na astru.

„To je vůz Paula Cartera,“ řekl.

„Cože?“

Fox vykročil k autu. Vycouvalo z místa a zamířilo k výjezdu z parkoviště. Fox za ním několik kroků utíkal, pak se zastavil. Kaye ho doběhl a oba se dívali, jak astra rychle mizí v dáli, zatímco její upravený výfuk burácí.

„Víš to jistě?“

Fox ho zpražil pohledem.

„Jasně,“ ustoupil Kaye. „Víš to jistě.“

Fox vytáhl mobil a zavolal kancelář státního návladního. Přepojovali ho z linky na linku a z jedné kanceláře do druhé, dokud nenašel toho, kdo mu dokázal dotaz zodpovědět. Paul Carter byl dnes ráno v 8.15 propuštěn na kauci a teď čeká, až nejvyšší soudce hrabství stanoví výši jeho trestu.

„V celách je narváno,“ dozvěděl se Fox. „Nejvyšší soudce Cardonald usoudil, že na Cartera je spolehnoutí. Má ovšem omezení pohybu – k těm třem ženám se nesmí ani přiblížit.“

„Kdo zaplatil kauci?“

„Nebyla to vysoká částka.“

„A to vymyslel sám nejvyšší soudce? Colin Cardonald?“

„Zřejmě.“

„Ten, co nemá rád policajty?“

„Mírněte se...“

Ale Fox mezitím hovor ukončil. „Je venku,“ potvrdil Kayeovi a Naysmithovi.

„Chcete si s ním popovídat?“ zeptal se Naysmith.

Fox zavrtěl hlavou.

„Ksakra, co ten tu dělal?“ divil se Kaye.

„Přišel hodit řeč s kámoši,“ hádal Fox a otočil se, aby se podíval na okna stanice v prvním patře. U jednoho z nich stál Ray Scholes s hrnkem v ruce. Zvedl ho, jako by Foxovi připíjel, pak se odvrátil.

„Tím se nic nemění,“ konstatoval Tony Kaye.

„Ne,“ souhlasil Fox.

„Ještě jsi nám neřekl, jak jsi dopadl u jeho strýce.“

„Dobřej chlap.“ Fox se odmlčel. „Sympaták.“

„Ale zaručeně ti nepadl do oka zdaleka tak jako tuhle Joeovi konstábl Forresterová.“ Kaye se rozhlédl po parkovišti. „Kde je moje mondeo?“

„Musel jsem zabrat místo Pitkethlyové.“

„Neboli je radno ho přeparkovat?“ Kaye natáhl ruku pro klíč.

„Ještě lepší bude,“ řekl Fox, „dojet někam, kde si dáme něco k obědu. Platím já.“

Kaye na něj zíral. „V čem je ten háček?“

Fox škulb rty. „Nejdřív se trochu projedeme po městě.“

„A budeme vyhlížet stříbrnou astru?“ uhodl Kaye.

Fox mu podal klíč.

Po promarněné půlhodině skončili v Palačinkárně. Protože oběd platil Fox, Kaye si objednal polévku a rybí palačinku se sýrovou omáčkou. Stejný stůl jako minule byl volný, proto se tam usadili.

„Kde Carter bydlí?“ zeptal se Naysmith.

„Dunnikier Estate,“ řekl Fox. „Včera jsme tamtudy jeli.“

„Včera jsme jeli přes spoustu rezidenčních čtvrtí.“

„Dvojdomy, štěrková omítka, satelitní disky.“

„Tím jste to nijak nezúžil.“

„Mohli bychom se tam ukázat,“ navrhl Kaye. „Uvidíme, jak se mu bude zamlouvat, když mu budeme hodinku nebo dvě trčet před barákem.“

„A proč?“ zeptal se Fox.

„Aby se trochu naštvál. Třeba bychom mohli vzít dodávku a sledovat ho – napíchnout mu telefon a počítač.“

Naysmitha to zjevně zaujalo.

„Odposlech by muselo povolit ředitelství,“ připomněl Fox. „A to neudělají.“

„Proč ne?“ zeptal se Naysmith, celý zamračený.

„Protože jsme tady kvůli Scholesovi, Haldaneovi a Michaelsonovi – Carter je mimo náš revír.“

„Hm, a co napíchnout telefony *jim*?“ navrhl Naysmith.

Fox se na něj podíval. „Policejní sledování není jen tak, Joe. Na ředitelství se sotva najde někdo, kdo je považuje za tak velké ryby, aby to stálo za to. Navíc nejsme odsud. Musela by to být operace fifeské policejní inspekce.“

Naysmith o tom chvíli uvažoval, pak se vrátil ke svému vývaru. Foxovi zazvonil telefon. Ohlásil se. Byla to superintendantka Isabel Pitkethlyová.

„Paul Carter už není ve vazbě,“ oznámila mu.

„Já vím.“

„Nejvyšší soudce mu zřejmě věří.“

„Ano.“

„Jestli se rozhodne podat odvolání, nepodložená obvinění mých podřízených možná budou u soudu zpochybněna.“

„To pro mě není důležité, superintendantko.“

„Co tím myslíte?“

„Nepracuji pro soud, ani pro obžalobu. O mé práci rozhodují vaši nadřízení v Glenrothes a ti zatím neřekli nic o tom, že mám vyšetřování nechat.“ Fox se odmlčel. „Už jste s Carterem mluvila?“

„Samozřejmě že ne.“

„Před hodinou byl před stanicí.“

„To jsem nevěděla.“

„Na rozdíl od Scholese. Možná byste se ho měla zeptat, proč si to nechal pro sebe.“

„Vrátila jsem se z ředitelství před chvíličkou.“

„Trávíte tam jistě hodně času. Informujete je osobně?“

Ten dotaz přešla mlčením. „Takže jste u nás ještě neskončili?“

„Ani zdaleka.“

„V tom případě se znovu uvidíme. A inspektore...?“

„Ano, superintendantko?“

„Už nikdy neparkujte na místě, které je vyhrazené mně.“

Celé odpoledne zabralo zbytečné posedávání v místnosti pro výslechy s vrchním inspektorem Peterem Lairdem – na odchodu do důchodu superintendanta Hendrysona nebylo nic neobvyklého, zkrátka přišel jeho čas – a návštěva doma u nemocného detektiva seržanta Haldanea. Našli ho rozvaleného na pohovce v obývacím pokoji, zachumlaného do prošívané příkrývky a opečovávaného maminkou, která ho přišla zásobit čajem, léky na rýmu a vyzkoušenými radami.

„Nemůže to počkat, dokud mu nebude líp?“ vyčínila třem vetřelcům. Nakonec se dohodli, že Haldane se dostaví na stanici zítra nebo pozítří, aby mohl absolvovat řádný výslech.

„A co teď?“ zeptal se Kaye, když nastoupili do auta.

„Sídliště Dunnikier,“ rozhodl Fox.

Kaye se pousmál, jako by tu odpověď čekal. Cíl jejich cesty byl na opačné straně města a v hustém provozu jeli pomalu.

„Ve školách skončilo vyučování,“ podotkl Naysmith, který pozoroval, jak po chodnících chodí žáci v uniformách.

„Učiněný Hercule Poirot,“ zamumlal Kaye.

Konečně zabočili do Carterovy ulice. „Tamhleten dům,“ ukázal Fox.

„Ten se stříbrnou astrou na příjezdové cestě?“ poznamenal Kaye. „Hercule Poirot, a k tomu ještě Sherlock Holmes.“

„Čí je ten druhý vůz?“ zeptal se Naysmith.

Odpověděl Fox. „Patří Scholesovi.“

„Víš to jistě?“

„Jestli je to on, kdo právě vychází z domu...“

Skutečně to byl Ray Scholes. S Carterem se krátce objali, potom Carter zase zmizel uvnitř a zavřel za sebou. Scholes mondeo zpozoroval, ale nezdálo se, že by ho to překvapilo nebo že by si kvůli tomu dělal starosti. Odemkl svůj černý volkswagen Golf a nastoupil, zatímco ho Fox sledoval zadním sklem mondea.

„Poctíme ho návštěvou?“ zeptal se Kaye, když zpomalovali před křižovatkou.

„Ne.“

„Tak co teď?“

„Zpátky do Edinburghu.“

„Říkáš teď.“

„A aby nám líp uběhl čas, uděláme si malý kvíz.“ Fox se naklonil dopředu, aby měl obličej mezi oběma předními sedadly. „Co si pamatujete o roce 1985? Speciálně o druhé polovině dubna...?“

Kaye trval na tom, že než se rozejdou a každý půjde po svém, musejí na skleničku k Mincíři: zajel rovnou k hospodě, kde zaparkoval.

„Platím já,“ řekl a objednal pivo pro sebe, malé pivo Naysmithovi a pro Foxe Bloody Mary. Výčepník ze zkušenosti věděl, že Naysmithovo „malé“ není míněno vážně, a hned nalil dvě pinty Kaledonské 80. Odnegli si půllitry ke stolu a Kaye se Foxe zeptal, jak je to dlouho, co už si nedal nic pořádného k pití.

„Přestal jsem to počítat.“

„Hm, máš pravdu.“ Kaye si z horního rtu otřel pěnu.

„Víte,“ poznamenal Joe Naysmith, „s tím odposlechem to nebyl špatný nápad.“

„Pozor,“ upozornil ho Kaye a pohrozil mu prstem, „tady nejsme ve službě.“

„Já jen říkám, že normálně bychom na tom případ postavili.“

„Myslel jsem, že už jsem ti vysvětlil...“ začal Fox.

Naysmith přikývl. „Opravte mě, jestli se mýlím, ale podle mě se bez toho nehme z místa. Co požádat Boba McEwana o svolení a všechno připravit tak, aby o tom ve Fife nikdo nevěděl? A potom, až na ně budeme něco mít –“

„Jestli na ně budeme něco mít,“ upřesnil Fox.

„Dobře, jestli něco budeme mít –“

„A to ‚jestli‘ je daleko ve hvězdách,“ dodal Kaye.

„Ano, ale potom bychom ředitelství ve Fife postavili před hotovou věc.

Víte – *fait accompli*.“

„Kvůli těm učeným slovíčkům netuším, o čem ten kluk mluví,“ postěžoval si Kaye Foxovi.

„Proč myslíš, že McEwan s tím bude souhlasit?“ zeptal se Fox Naysmitha.

„Když ho o to pěkně poprosíme...“

Kaye si odfrkl. „Jo, jo, ten naivka naletí na každé vlídné slovo.“

„Už jsem řekl,“ zopakoval Fox Naysmithovi, „že by to museli zrealizovat lidi z Fife.“

„Ničemu přece neuškodí, když je o to požádáme. Určitě tam na inspekci někoho znáte...“

Fox chvíli váhal, pak přikývl. „Nevím, nevím, jestli nám budou chtít vyhovět. Vlezli jsme jim do revíru.“

„Ale někoho tam znáte?“ nenechal se odradit Naysmith.

„Ano,“ přiznal Fox a otočil hlavu, aby se podíval na Kaye.

Kaye pokrčil rameny. „Asi to nepůjde.“

„Proč ne?“

„Ke sledování musí být souhlas shora. Neříkáme snad od začátku, že Glenrothes vlastně netouží po tom, abychom něco našli?“

„Ale jestli to odmítnou povolit své vlastní inspekci,“ namítl Naysmith, „nebude to dělat dobrý dojem.“

Kaye nespouštěl oči z Malcolma Foxe. „Co říkáš, Foxy?“

„Je to hotové minové pole.“

„Ale snad nemusíme vyletět do povětří při prvním kroku.“

„Domácí telefony a mobily,“ dodal Naysmith, „jen abychom slyšeli, co Carter kamarádům na kriminálce vykládá.“

„Budu o tom přemýšlet,“ ustoupil Fox nakonec.

Kaye plácl Naysmitha po kolenu. „Když řekne tohle, tak to udělá. Povedlo se ti to, Josephe. A – mimochodem – tuhle rundu platíš ty...“

Sotva Fox přišel domů, dal do mikrovlnky další hotové jídlo a snědl ho u stolu. Televizi ani nepustil. Musel si rozmyslet příliš mnoho věcí. Když nádobí umyl a uklidil, zavolal sestře a omluvil se, že se neozval dřív.

„Snad jsi zase neměl práce až nad hlavu?“

„Čirou náhodou je to pravda.“ Fox si stiskl kobytku nosu.

„Ale za tátou jsi byl?“

„Včera večer, jak jsem slíbil. Než jsem se tam dostal, už to zase byl náš starý táta.“

„Fakt?“

„Prohlédli jsme si pár fotek.“

„Nerozhodily ho?“

„Ani ne, ne.“

„Takže za to asi můžu já – to mi tím chceš naznačit? Myslíš, že přeháním?“

„Ne, Jude, určitě ne. A v koupelně jsem viděl ten balík plen.“

„Jestli se začne pomočovat, vykopnou ho.“

„To sotva.“

„Budou chtít, aby bydlel s jedním z nás.“

„Poslyš, Jude –“

„Se mnou ne, Malcolm! Jak to mám zvládnout?“

„Oni se ho nezbaví.“

„Proč? Protože jim platíš za byt a stravu? Nechají si ho tam, dokud s ním nebudou problémy.“

„Uklidnilo by tě, kdybychom za nimi zašli?“

„Běž ty – mě tam nenávidí.“

„Ne, to jistě ne.“

„Chovají se ke mně jako ke kusu hadru. K tobě ne, ty držíš v ruce šekovou knížku. Ale tak je to správně, co? Lví podíl z dědictví po něm přece dostaneš ty. Tebe má rád, a když tam jsem, pokaždé o tobě mluví. O mně nikdy – mě má jen za služku, přines tamto, odnes tohle, jako bych patřila k personálu!“

„Jude, poslouvej, co říkáš.“

Místo toho ale musel poslouchat on sám – a stěžovala si dál a dál a stále víc. Představil si ji coby bezstarostnou holčičku překypující energií jako na fotografii, kde ji Chris nesl na ramenou. A co z ní je teď.

Někdy musíte narýsovat tlustou čáru...